

DWAALSPOOR

Robert Bryndza bij Boekeryj:

De Erika Foster-serie

Het meisje in het ijs

De stalker in de nacht

Donker water

Laatste adem

Koud bloed

Doods geheim

Fatale waarheid

Dodelijke wraak

De Kate Marshall-serie

Zonder gezicht

Schaduwland

Vallend duister

Duivelsbocht

Dwaalspoor

Stille angst

De Coco Pinchard-serie

Het geheime leven van Coco Pinchard

Kerstmis met Coco

ROBERT BRYNDZA

DWAALSPOOR

EEN KATE MARSHALL-THRILLER

Vertaald door Willeke Lempens

ISBN 978-90-492-0505-8
ISBN 978-94-023-2454-9 (e-book)
nur 330

Oorspronkelijke titel: *Lost Victim*
Vertaling: Willeke Lempens
Omslagontwerp: Henry Steadman
Omslagbeeld: © Joseph O. Tagliavia/Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2024 by Raven Street Ltd
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Heather en Les

*Gaan waar we kunnen, rusten waar we willen,
eeuwig Londen achtervolgt ons nog steeds.*

– Thomas Moore

PROLOOG

VRIJDAG 23 DECEMBER 1988

De lucht was bitter koud toen Janey Macklin zich langs een lange rij garageboxen aan de linkerkant van de donkere straat achter station King's Cross St. Pancras haastte. Aan de overkant verhulde een hoge bakstenen muur de treinrails. Honger knaagde aan haar binnenste. Het pondstuk en het muntje van vijftig pence die haar moeder haar had gegeven om sigaretten mee te kopen, brandden in haar hand. Een passerende goederentrein rammelde zo hevig dat de hele stoep ervan trilde.

Ze ritste haar jack dicht, dat bijna even dun was als de blauwe plooirok van haar schooluniform, en stak de straat over, haar hoofd gebogen tegen de kou. Ze kwam langs snackbar The Golden Fry. Het grote raam ervan was deels beslagen, erachter knipperden kleurige kerstlichtjes. Het was druk binnen. Janey zag een jonge moeder aan de tafel voor het raam zitten, ze stopte een klein meisje frietjes toe. Het warme aroma van gebakken vis kroop even in Janeys neusgaten terwijl ze langs de ingang liep, daarna werd het alweer vervangen door de scherpe kille stank van rioolbuizen en uitlaatgassen. De geur van Londen.

Toen ze de felle lichtbundel van de straatlantaarn voor Reynolds Kranten & Tijdschriften bereikte, stond Robert, de jonge hulp van eigenaar Jack, net buiten op de stoep de lege krantenstandaards op te ruimen. Hij werd gadeslagen door een eenzaam bruin hondje met

grijzende snorharen dat geduldig bij de ingang van de winkel zat te wachten. Janey hield van honden. Ze had er altijd al eentje willen hebben, maar in de torenflat waar ze woonde waren huisdieren helaas niet toegestaan. Ze stak haar hand uit. De hond rook er even aan en gaf haar toen een warm likje.

Toen stapte een oude kromgebogen man met een hoed en een lange versleten schapenvachtjas behoedzaam naar buiten. Hij klemde een grote bruinpapieren zak onder zijn arm. Daarin stopte Jack voor zijn klanten altijd de pornoblaadjes die hij in zijn zaak op de bovenste plank bewaarde. ‘Goeienavond, liefje,’ zei de man.

‘Goedenavond,’ zei Janey zacht terug. Door het dunne bruine papier heen zag ze vaag een foto van een blonde vrouw met grote witte borsten.

‘Kom, Whisky,’ zei de man. De hond keek naar hem op en knipperde even toen een eenzame sneeuwvlok recht in zijn oog dwarrelde. ‘Het lijkt erop dat het gaat vriezen. Kijk maar goed uit waar je loopt, liefje.’

In de winkel was het niet veel warmer dan op straat en het rook er ongeveer evenveel naar schimmel als naar schoonmaakmiddel. Janey passeerde een man die met zijn rug naar haar toe naar de tijdschriften op de bovenste plank stond te loeren. Jack Reynolds stond bij de toonbank. Gebogen over een enorm kasboek met omgekrulde bladzijden telde hij allerlei getallen bij elkaar op, met een afgekauwde balpen in zijn in vingerloze handschoenen gestoken handen. In een hoek stond een kleine elektrische radiator. Janey voelde de warmte aan haar blote benen.

‘Een pakje van twintig Lambert and Butlers, alstublieft,’ zei ze.

Jack keek met waterige ogen naar haar op. Janey was groot voor haar leeftijd, maar zo mager dat ze bijna iets vogelachtigs had. Ze had nog helemaal geen borsten, ze was nog niet eens in de puberteit en kon dan ook met geen mogelijkheid doorgaan voor zestien. Maar in Jacks winkel deden dat soort zaken er niet toe: als hij maar wist

wie je was. Hij knikte, draaide zich half om, trok een pakje sigaretten uit de hoge open kast achter zich en legde het op de stapel met een touwtje bij elkaar gebonden *Sunday Sport*-kranten. ‘Da’s dan één vijfenveertig,’ zei hij.

Janey legde het pondstuk en de vijftig pence op zijn groezelige gehandschoende hand. ‘Kan ik het wisselgeld alstublieft in de vorm van een muntje van vijf pence krijgen?’ vroeg ze beleefd.

Jack zuchtte diep, alsof hem dit veel te veel moeite ging kosten, maar begon toen toch al mopperend in het openstaande geldkistje te zoeken totdat hij een glanzend zilverkleurig muntje had gevonden. Hij legde het boven op de naakte rechterborst van het fotomodel op de voorkant van de *Sunday Sport*.

‘Dank u wel.’

Als Janey geluk had, liet haar moeder haar het wisselgeld houden en mocht ze er als ze straks terug was in de pub een keer mee op haar favoriete *Space Invaders*-tafelspel. En als haar moeder haar braaf zag zitten spelen, samen met haar zusje Maxine, kocht ze vaak ook nog een glas cola en een zakje chips voor hen.

Ze stopte het pakje sigaretten in haar jaszak. De winkel was intussen leeg. Jack volgde Janey naar de deur, waar Robert net zijn rugzak stond te pakken. Robert was een paar jaar ouder dan Janey. Hij had dik en vettig schouderlang zwart haar en kleine bruine ogen. Janey en Robert stapten na elkaar de deur uit, waarna Jack deze achter hen op slot deed en het bordje achter het raam op GESLOTEN draaide. Meteen daarna ging het licht onder de luifel uit en werden Janey en Robert in duisternis gehuld.

Het sneeuwde intussen stevig. De kou trok dwars door de dunne stof van haar jack naar Janeys rug.

‘Wil je soms een lift? Ik ben met de bus,’ vroeg Robert gretig en hij wees naar een grote witte bestelbus aan de overkant van de straat.

Janey aarzelde. Het onverlichte deel van de straat met de rij donkere garageboxen leek ineens veel langer dan daarnet. De pub was

wel een minuut of tien lopen. Ze verlangde naar de warmte, een zakje chips met zout-en-azijnsmaak en een spelletje *Space Invaders*.

‘Ik breng je graag, hoor. Waar wil je naartoe?’ Robert deed altijd wel aardig tegen haar als ze sigaretten kwam kopen. Maar nu vond ze hem een beetje raar wanhopig klinken.

‘Naar The Jug.’

‘Aha, je bent een drankorgeltje...’ zei hij lachend. Hij had kleine scherpe tanden, zag Janey, alsof hij nog steeds een melkgebit had.

‘Nee, mijn moeder zit hierop te wachten,’ zei ze en ze stak het pakje sigaretten omhoog. Ze voelde de natte sneeuw op haar hoofd. Een verdwaalde sneeuwvlok die zich tussen haar kraag had weten te werken, deed bijna pijn toen hij de huid tussen haar schouderbladen raakte.

Robert lachte weer. ‘Dan zet ik je daar toch voor de deur af? Ik moet toch die kant op.’

De deur van de krantenwinkel ging weer open. Jack stapte naar buiten, met een map onder zijn arm. Hij droeg een dikke wollen muts en een sjaal bij zijn smoezelige lange jas. ‘Moeten jullie twee niet naar huis?’ mompelde hij, met een onaangestoken sigaret in zijn mondhoek.

‘Ik heb Janey net een lift aangeboden, maar ze is bang voor me omdat ik een vreemde ben. Maar dat ben ik helemaal niet,’ zei Robert.

‘Nou... hij is wel vreemder dan de meeste mensen...’ zei Jack, met een voor zijn doen zeldzame glimlach. Hij vond het zelf kennelijk wel een geslaagde grap. ‘Nee hoor,’ zei hij er toen vlug achteraan. ‘Niks aan het handje met Robert.’ Maar iets aan de manier waarop hij dit zei, deed het toch bijna als een belediging klinken.

‘Fijne kerstdagen, baas,’ zei Robert.

Jack keek hem wat verstoord aan. ‘Wat? O ja... van hetzelfde.’ Toen zwaaide hij vaag naar hen, draaide zich om en beende weg. De kolossale gastorens torenden hoog boven hem uit, terwijl hij in een wolk van neerddarrelende sneeuwvlokken de straat uit liep.

‘Nou? Zal ik je dan een lift geven?’ vroeg Robert.

Janey beet op haar onderlip. Haar schoenen waren ondertussen doorweekt en ze stond te rillen van de kou. ‘Oké dan. Dank je wel.’

Ze staken samen de straat over naar de bestelbus. Er zat een dikke laag vuil en roet op de lak en tegen de zijkanten zaten dikke plakken deels gesmolten en weer opgevroren grauwe sneeuw.

‘Wil je voorin of op de achterbank?’

‘Ik ben allang oud genoeg om gewoon voorin te mogen zitten,’ zei ze snibbig.

‘Joh, dit soort busjes hebben helemaal geen achterbank... Ik maakte maar een grapje.’

‘Voorin,’ zei Janey. Hij begon haar te irriteren.

Robert haalde het passagiersportier van het slot en hielp haar het opstapje op. In de cabine rook het naar snackbar-eten en sigaretten, en de plastic bekleding was ijskoud. De motor startte pas na een paar pogingen en toen moest Robert de ruitenwissers ook nog een paar keer laten vegen om zo veel mogelijk sneeuw van de voorruit te krijgen. Janey wist niet hoe ze de stilte moest opvullen en was opgelucht toen ze eindelijk wegreden.

Ze passeerden The Golden Fry. Robert minderde geen vaart toen de lichten achter de ramen van The Jug steeds dichterbij kwamen.

‘Daar is de pub...’ zei Janey.

‘Ja ja. Maar eh... zullen we eerst even frietjes gaan eten?’

Janey keek hoe ze het heen en weer wiegende bord met THE JUG voorbij stoven. ‘De snackbar lag daarachter, hoor...’ zei ze kleintjes. Terwijl de lichten van de pub in haar zijspiegel steeds kleiner werden, begon ze in paniek te raken: ‘Mijn moeder zit op me te wachten!’

Aan het eind van de straat maakte Robert een scherpe draai naar links, bijna zonder af te remmen, waarna ze dwars over het grote terrein vol verlaten en vervallen gebouwen af raceten op de gigantische gasfabriek die daar langs het kanaal lag.

Janey probeerde het portier open te maken, maar het handvat was kapot: het hing er nutteloos bij. ‘Laat me eruit! Alsjeblieft...’

Robert zette de radio aan. ‘I Wish It Could Be Christmas Every Day’ van Slade bonkte door de luidsprekers. ‘Nou, wat vind je ervan? Boombox-speakers! Klinken geweldig, hè?’ riep hij boven de muziek uit.

Janey wilde dat ze weer bij haar moeder en zusje in die warme pub zat, zelfs al zou ze waarschijnlijk de hele avond trek blijven houden en zouden haar kleren erna nog lang naar rook stinken. Ze greep opnieuw naar het slot en probeerde de hendel uit alle macht omhoog te trekken.

Maar toen trapte Robert opeens keihard op de rem. En omdat Janey geen gordel omhad, vloog ze daardoor tegen de voorruit. ‘Waarom doe je dat nou? Waarom probeer je te ontsnappen?’ riep Robert boos. Zijn gezicht was knalrood. ‘Ik heb aangeboden frietjes met je te gaan eten. Ik probeer gewoon aardig te doen!’ Hij zette zijn alarmlicht aan.

Janey lag op de vloer voor de passagiersstoel. Ze was zich kapot geschrokken van die klap tegen de voorruit. Eén kant van haar hoofd bonkte en toen ze haar hand naar haar slaap bracht, zat er bloed aan.

‘Shit, je hebt je gesneden...’ zei Robert. Op de radio begon nu ‘Merry Christmas Everyone’. Hij zette het geluid wat zachter en boog zich naar haar toe. Janey kromp ineen terwijl hij haar weer op de stoel hielp, de autogordel voor haar bovenlichaam trok en hem vastklikte.

‘Toe, alsjeblieft... Laat me eruit,’ zei ze, met een hand tegen haar slaap. Het bloedde nog steeds best erg.

Robert trok het dashboardkastje open. Janey zag allemaal lege chipszakjes, papieren en... een rode sjaal.

‘Hè? Is dat mijn sjaal?’

‘Ja.’ Hij glimlachte breed en gaf hem haar aan. Op het uiteinde

van de dunne stof zat een labeltje waarop haar voornaam was gedrukt.

‘Hoe kom jij daaraan?’ vroeg ze, terwijl ze de sjaal tegen de bloedende wond drukte.

‘Die heb je een paar weken geleden in Reynolds laten vallen.’

‘Waarom heb je ’m me dan niet gewoon teruggegeven?’

Het alarmlicht tikte luid in de stilte. Ze stonden met de bus langs het kanaal, recht voor hen lag de gasfabriek. De ronde torens ervan hielden alle licht tegen, waardoor alles leek te zijn gedrenkt in een laag glanzend zwart teer.

‘Ik vind jou leuk, Janey. En ik dacht dat je mij ook leuk vond...’

Janey kon haar hart horen bonzen in haar borstkas. Ze snapte er niets van. Robert keek alsof ze hem gekwetst had. ‘Dat vind ik ook.’

‘En je hebt vast honger. Toch? Waarom mag ik je dan niet op frietjes trakteren?’

Janey haalde de sjaal weg. Het bloedde al ietsje minder erg, maar haar slaap klopte nog steeds. Ze wierp een blik op het handvat onder het zijraam. Als ze dat heel snel omhoogtrok, zou het portier dan opengaan, zodat ze ervandoor kon?

Toen Robert zijn mistlampen aanzette, was het alsof er een muur van sneeuwvlokken over de weg langs het kanaal viel.

‘Zullen we dan naar The Golden Fry gaan?’ vroeg Janey. Als ze terugreden kon ze vluchten, wist ze: The Jug lag niet zo ver van de snackbar.

Hij lachte. ‘Als ik dat doe, ga je ervandoor, hè? Stouterdje!’

‘Nee,’ zei ze met een klein stemmetje. Ze was nu echt heel erg bang.

‘Nee, de snackbar bij mij in de buurt is veel beter dan The Golden Fry. Als je hun friet eenmaal hebt geproefd, zul je het met me eens zijn: ze bakken er de beste van heel Londen.’

Toen Janey Robert eindelijk durfde aan te kijken, was zijn hele gezicht veranderd. Hij zag er ineens uit als een hongerige wolf. Zijn

bruine ogen gloeiden in het licht van de koplampen en zijn kleine messcherpe tanden blonken.

Het begon steeds harder te sneeuwen. Er lag al een dikke witte deken op de voorruit.

‘Ach, kijk toch,’ zei Robert. ‘Koning Winter gunt ons wat privacy.’

1

DETTIG JAAR LATER, DONDERDAG 27 DECEMBER 2018

Privédetective Kate Marshall keek naar de ravage die het wegstromende regenwater na het noodweer van gisteren had aangericht. Vanaf de weg over de klif was in de eens zo frisgroene helling een brede geul in de aarde uitgevreten, dwars tussen de verspreid over het terrein staande, verlaten stacaravans door.

‘Het is maar goed dat er niet ook nog caravans door de stroom zijn meegesleurd,’ zei Tristan Harper, Kates compagnon bij het detectivebureau, terwijl hij een foto nam van de brede kloof waardoor het water nog steeds naar beneden kolkte.

‘Vind je? In dat geval hadden we bij de verzekering nieuwe kunnen claimen,’ reageerde Kate.

Tristan hurkte net bij de rand van de kloof om nog een foto met zijn telefoon te maken, toen hij voelde dat de grond onder hem begon in te storten. Hij sprong vlug naar achteren, waarna de zoveelste brok aarde afbrak en met een plons in de waterstroom belandde. ‘Gelukkig is er niemand zo gek geweest om de kerst in een van onze caravans te willen doorbrengen,’ zei hij, terwijl hij de modder van zijn rubberlaarzen schudde. Hij nam nog een foto van de zilverkleurige vintage caravan die het dichtst bij de rand van de geul stond, vlak naast het bakstenen gebouwtje met de gemeenschappelijke toiletten en douches.

Kate had dit kampeerterrein van haar vriendin Myra geërfd. Er

hoorde ook nog een bescheiden gebouw bij waarin de campingwinkel was gevestigd. In de ruimtes hierboven bevond zich het kantoor van hun noodlijdende detectivebureautje. Kate en Tristan hadden de afgelopen jaren keihard gewerkt om dit tot een succes te maken, maar het kampeerterrein vormde nog steeds een broodnodige aanvulling op hun beider inkomen. Vaak voelden ze zich meer campingbaas dan privédetective.

Er waaide een koude wind vanaf zee, die Kates ogen deed tranen. Het was pas halverwege de ochtend, maar de laaghangende onweerswolken maakten het zo donker dat de lichten van het stadje Ashdean, een paar kilometer verderop, opgloeiden aan de horizon. Kates woning stond een eindje voorbij het kampeerterrein, aan de rand van de klif waaronder de golven op het strand beukten. Thurlow Bay was een buurtschap die slechts zes huizen telde. Vier daarvan hadden eigenaren uit Londen die ze slechts enkele weken per jaar gebruikten, het vijfde was enkele jaren geleden verlaten en verkeerde inmiddels in staat van verval, het zesde was dus dat van Kate.

‘Kom, dan gaan we een kop thee drinken. We moeten zorgen dat deze foto’s bij de verzekeringsmaatschappij komen. En er is nog iets heel anders waar ik het met je over wil hebben,’ zei Kate.

Ze volgden de geul terug naar de weg langs de rand van de klif, naar de plek waar het regenwater een glibberig modderspoor op het asfalt achterliet en vervolgens het strand op stroomde.

‘Hoe vond Olivia het eigenlijk om kerst te vieren in Thurlow Bay?’ wilde Tristan weten. ‘De zuidkust van Engeland moet wel een cultuurschok zijn na al die palmbomen in Los Angeles.’

Olivia was de vriendin van Kates zoon Jake. Hij had haar ontmoet tijdens zijn studie op een Californische universiteit.

‘Ze is op kerstochtend zelfs met me gaan zwemmen.’

‘Echt? Hoe deed ze het?’

‘Ze kreeg blauwe lippen.’ Kate lachte snuivend. ‘Sorry, daar mag ik eigenlijk niet om lachen...’

‘Maar het is kennelijk serieus tussen haar en Jake.’

‘We zullen zien. Vandaag heeft hij haar meegenomen naar de Crystal Path Mine Experience, zoals de grotten van Ashdean tegenwoordig heten. Ik ben benieuwd wat een rondleiding door een vochtige grot in december voor hun relatie zal doen.’

Tristan lachte.

Ze liepen een trap op en stapten toen het kantoor van hun detectivebureau binnen. Kate zette er meteen de elektrische kachel aan onder de ramen die uitkeken op de zee en bleef even staan om haar handen te warmen. Tristan liep door naar de kleine keuken aan de straatkant, opende er de jaloeziën en vulde de fluitketel.

Hun kantoor was het voormalige appartement van Kates vriendin Myra, die het kampeerterrein hiervoor had gerund. Ze hadden haar geel-met-groen geruite jarenzeventigtapijt gehouden en Myra’s oude uitklapbare eettafel in het midden neergezet als gezamenlijk bureau. Aan de ene kant van de ruimte stond een archiefkast en een IKEA-boekenkast vol zaakdossiers en naslagwerken. De andere helft van het kantoor hadden ze toegewezen aan het kampeerterrein, met schoonmaakroosters aan de muur, eveneens een archiefkast en zes keurige stapels met schoon beddengoed, handdoeken en kussenslopen, die al klaarlagen voor wanneer het terrein in het voorjaar weer openging.

Hoewel het een beetje een rommeltje was en het er niet echt uitzag als een kantoor, hield Kate erg van deze ruimte. De kachel maakte het er snel warm en toen Tristan ook nog eens de ketel op het gasfornuis zette, was het zelfs bijna knus te noemen.

Er lag een DHL-envelop op het bureau, naast een stapel papieren en een exemplaar van het misdaadverhalenblad *Real Crime Magazine*. Tristan pakte het tijdschrift op. Er was een Post-it aan een van de bladzijden bevestigd. ‘Wat is dit?’ vroeg hij.

‘Dat is dus waar ik het met je over wilde hebben. Ik kreeg gisteren een mail van een zogenaamd “creatief bureau” dat ons zou willen

inhuren voor het onderzoeken van een cold case. Ze zijn nogal fanatiek: dat blad hebben ze vanochtend nog door een koerier laten bezorgen.’

‘Aha. En nu snap ik ook waarom...’ zei Tristan, nadat hij het tijdschrift bij de gemarkeerde bladzijde had opengeslagen. De kop van het artikel dat daar stond luidde:

HET VERLOREN SLACHTOFFER – IS JANEY MACKLIN
VERMOORD DOOR DE KANNIBAAL VAN NINE ELMS?

‘Precies. Een zaak die fijn dichtbij komt,’ zei Kate.

Jakes vader was Peter Conway, een oud-politierechercheur die meerdere malen levenslang had gekregen voor de moord op en de verminking van vijf jonge vrouwen in en rond de wijk Nine Elms in South London. Kate, die destijds ook bij de politie zat, had op een gegeven moment ontdekt waarom ‘de Kannibaal van Nine Elms’ (zoals de pers hem op een gegeven moment was gaan noemen) de politie zo lang had weten te ontlopen: omdat hij er zelf deel van uitmaakte. En om het allemaal nóg wat ingewikkelder te maken, had zijzelf op het moment van deze doorbraak in de zaak net een korte verhouding met Peter Conway.

Pas nadat hij zich volledig tegen haar had gekeerd en zij deze aanval ternauwernood had overleefd, had ze ontdekt dat ze inmiddels vier maanden zwanger was – van Jake. De hele situatie was zo onvoorstelbaar afschuwwekkend en chaotisch dat Kate uiteindelijk volledig was ingestort en vervolgens aan de drank was geraakt. Toen Jake zes jaar oud was, was ze zelfs de voogdij over hem kwijtgeraakt, waarna haar eigen moeder te hulp was geschoten en voor hem had gezorgd. Dat was het moment geweest waarop Kate eindelijk professionele hulp had gezocht. Ze was naar een afkickkliniek gestapt en had vervolgens haar leven helemaal opnieuw opgebouwd: eerst als hoogleraar aan een universiteit, later samen met Tristan als detective

in dit detectivebureautje. Jarenlang hadden de roddelbladen van haar levensverhaal gesmuld en erover geschreven.

“Janey Macklin is in 1988 vlak voor de kerst vermist geraakt”, las Tristan uit het artikel voor. “Zij werd op 23 december voor het laatst gezien in King’s Cross, toen ze in het busje van een man genaamd Robert Driscoll stapte. Hij is vervolgens in 1989 berecht én veroordeeld voor haar moord... terwijl Janeys lichaam nooit is gevonden. Driscoll is destijds puur veroordeeld op basis van eerder stalkgedrag naar jonge vrouwen toe, aangevuld met het feit dat Janeys sjaal – met haar bloed erop – in zijn appartement is aangetroffen. Hij verdween voor acht jaar achter de tralies, totdat hij bij een nieuw proces in 1997 wegens gebrek aan bewijs werd vrijgesproken.” Dat gebeurt niet zo vaak, toch? Een moordzaak die doorgang vindt zónder dat er een lichaam is gevonden?’ vroeg Tristan, opkijkend uit het tijdschrift.

‘Nee. Al is Groot-Brittannië een van de landen met de meeste succesvolle veroordelingen in moordzaken zonder lichaam.’

‘Maar op welke manier is Peter Conway hier dan bij betrokken?’

Kate boog naar voren en sloeg de bladzijde om. ‘Thomas Black is een kindermoordenaar die een levenslange straf uitzit, in dezelfde gevangenis als Peter. Hij heeft jarenlang gecorrespondeerd met ene Judith Leary en toen zij vorig jaar overleed, is hun complete briefwisseling samen met haar andere eigendommen geveild. Brieven van seriemoordenaars zijn big business voor een bepaald soort verzamelaar...’

‘Dat geloof ik graag.’

‘Black bleek Judith in een van die brieven te hebben verteld dat hij Peter Conway had zien rondhangen in een pub vlak bij de plek waar Janey Macklin is verdwenen. Hij scheen daar volgens hem in de weken voor haar vermissing wel vaker jonge meisjes hebben zitten groomen,’ zei Kate.

‘En onze potentiële cliënt – degene die ons dit alles heeft gestuurd – is een creatief bureau zei je?’

‘Ja. Ik heb de indruk dat ze een of ander project rond een waargebeurd misdrijf willen maken – een boek of een podcast of iets dergelijks – op basis van wat wij voor hen zouden kunnen ontdekken.’ Kate trok de begeleidende brief uit de DHL-envelop en gaf hem aan Tristan. De waterketel op het fornuis begon te fluiten, ze liep erheen om thee te zetten.

‘Denk je dat ze ook toegang tot Peter Conway willen?’ vroeg Tristan.

‘Ik vermoed van wel, ja,’ zei Kate, terwijl ze terugkwam met twee volle mokken. ‘Volgens Jake is Peter er slecht aan toe, qua gezondheid.’

‘Zoekt hij hem dan weleens op?’

‘Nee. Peter belt hem eens per maand.’

‘Maar... wat als jij hiervoor je verleden moet oprakelen? Na alles wat je met Conway hebt meegemaakt?’

‘Tristan... Ik ben al twaalf jaar nuchter en ga nog steeds regelmatig naar AA-bijeenkomsten. Ik heb het verleden heus onder controle. Ik zie wel wat in deze opdracht. Want al hebben we voor januari en februari nog wel een paar klusjes staan... Vanwege dát daar...’ zei Kate, wijzend in de richting van het kampeerterrein, ‘... kunnen we dat geld verdomde goed gebruiken.’

2

De volgende ochtend pakten Kate en Tristan een vroege trein vanaf station Exeter St. Davids naar Londen. Het was de altijd rustige week tussen kerst en oud en nieuw, dus zat het treinstel maar halfvol en wisten ze zelfs twee plaatsen bij een tafeltje te bemachtigen. Gisteren hadden ze, nadat ze na hun gesprek uit elkaar waren gegaan, ieder al wat onderzoek naar de nieuwe zaak gepleegd.

‘Dit is het gebied rondom King’s Cross waar Janey Macklin destijds vermist is geraakt,’ zei Kate. Ze haalde een uitgeprinte kaart tevoorschijn en legde hem tussen hen in. ‘Vergeleken met 1988 is het er nu volkomen onherkenbaar. Toen stond het er vol met groezelige garageboxen en verwaarloosde gebouwen, tegenwoordig is die hele buurt gegentrificeerd en barst het er van de nieuwe kantoor- en appartementengebouwen, mensen die cappuccino zitten te drinken op chique pleintjes, enzovoorts.’

‘Op de avond dat Janey vermist is geraakt, was ze eerst samen met haar moeder en zusje in een pub,’ zei Tristan. Hij schoof zijn vinger over de kaart: ‘The Jug aan Pancras Road, achter station King’s Cross St. Pancras. Even voor zessen die avond verliet ze deze pub om sigaretten te gaan halen voor haar moeder, bij een krantenwinkel iets verderop in de straat. Daarvan is ze dus nooit teruggekeerd.’

‘En ik heb een foto van Robert Driscoll gevonden,’ zei Kate. Ze hield een printje van een Facebook-profiel omhoog. ‘Na zijn uiteindelijke vrijspraak is hij weer in dezelfde flat gaan wonen als waar hij

was opgegroeid: zo'n anderhalve kilometer van King's Cross, in het appartementencomplex Golden Lane Estate.'

Tristan bestudeerde de foto van een forse man in een zwart T-shirt met het logo van de band Nirvana erop. Hij zat op een plastic tuinstoel met een sigaret en een blikje bier in zijn hand en had een bleek gezicht dat deed denken aan een pad en schouderlang haar met grijze plukken erin. 'Hij ziet er vrij ruig uit. Wat doet hij tegenwoordig?'

'Geen idee. Maar in dat artikel in *Real Crime* stond dat hij heeft gewerkt in de krantenwinkel aan Pancras Road waar Janey sigaretten ging kopen. Zijn Facebook-profiel staat helaas op privé. Er is online sowieso niet erg veel over Janeys vermissing te vinden. In 1988 bestond het hele internet immers nog niet. Maar ik heb wel wat gevonden over Driscolls hoger beroep in 1997.'

Kate zocht even in haar stapel papieren en trok er een uitgeprint artikel uit de *Independent* uit:

ZIT ROBERT DRISCOLL IN DE CEL VOOR EEN MISDRIJF DAT HIJ NIET HEEFT GEPLEEGD?

Onder deze kop stond een foto van een oudere vrouw met slordige donkere krullen en hetzelfde paddengezicht als Robert. Ze stond in een gebloemde ochtendjas op een klein balkon naast een rijtje bloeiende roze geraniums wat somber voor zich uit te turen. Achter haar was de Londense skyline te zien.

'Dit is Barbara Driscoll, Roberts moeder. Zij heeft zich enorm ingespannen voor haar zoons vrijlating, door onder andere een nieuwe advocaat en rechtsbijstand voor hem te regelen,' zei Kate. Ze trok nog een artikel uit de stapel, ditmaal uit de *Daily Mail*:

MAN – OOIT BESCHULDIGD VAN MOORD OP SCHOOL- MEISJE JANEY MACKLIN – NA SENSATIONEEL PROCES VRIJGELATEN